

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov. Zjutranje izdaje izhaja ob 11. uri, večerno pa ob 7. uri. O ponedeljkih izhaja prvo izdaje ob 1 uri pop.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdaje 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.
Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske popoldanske številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdaje)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglaš i. t. d. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglaš se plačuje pri upravniku. Naročnino in oglaš je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravištvu, odpravištvu in sprejemanju inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lepi posrednik lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinosti“ v Trstu.

Novejše vesti.

Dunaj 11. Konferenca načelnikov klubov nemške levice je izdala nastopni komuniké:

»V seji načelnikov levice, ki se je vršila dne 10. t. m., se je sklenila nastopna izjava: Danes na Dunaju zbrana konferencija združenih strank na levi je v večurni razpravi temeljito premetala ukupno politično položeno. O tem se je povdarjalo soglasno in obžalovaje, da je cela vrsta vladnih odredb iz poslednjega časa, kakor tudi vedenje vlade nasproti mnogim pojavom javnega življenja, grozečim državi, ustavi in nemštvu, bistveno poostriilo v vsem nemškem narodu obstoječe veliko razburjenje in se je tako znatno otežilo rešenje žalostnih notranje-politiških homatij. Prej ko slej je torej nemudna odprava jezikovnih naredeb za Češko in Moravsko **Jedino** sredstvo za zopetno ustanovitev rednih državnih odnošajev in taka odprava bi dala najgotoveje in najbolj utemeljeno jamstvo, da postane državni zbor zmožen za delo. Rastoča negotovost položaja, negotovost glede na splošne politične nakane vladine, kakor tudi skušnje, ki so jih doživeli Nemci zadnjih let, silijo k previdnosti. Odločitev zbranih načelnikov, da-li morejo stopiti v dogovore z vlado za zakonito urejenje jezikovnega vprašanja, je torej odvisna od tega, da popred popolnoma spoznajo toliko temeljna načela vlade na tem polju, in pa način, kakor hoče vlada izvajati ta načela v posamičnih upravnih obsežjih. Na vladi je torej, da poda dotičnih pojasnil primernim potom in v avtentiški obliki.«

To izjavo sta izročila ministerskemu predsedniku že sinoči poslanca baron Schweigel in dr. Pergelt.

PODLISTEK.

123

PREDNJA STRAŽA.

ROMAN.

Poljski spisal Boleslav Prus. Poslov. Podravske.

Sočutje reveža do tuje revščine bilo je tako veliko, da je v tem hipu pozabil na lastne skrbi ter mislil le na to, kako bi pomagal Polžu.

Torej je šel, kolikor so mu dopuščale stare noge, najpoprej k Grohovskemu. Osupnilo ga je, da v hiši ni bilo luči. Jel je trkati, nihče mu ni odgovoril. Potem je obšel hišo naokrog in ko se je že obupan odpravljal na vrnitev, stal je nakrat pred njim, kakor bi vzrastel iz zemlje, Grohovski.

»Ti si, žid, in po kaj prihajaš?« ga je vprašal jezno orjaški kmet, skrbno skrivajoči za seboj nekaj dolgi predmet.

»Po kaj?« je odvrnil Ivan prestrašeno. »Jaz prihajam od Polža... Ali že veste, da so pogoreli, da mu je žena umrla in on sam leži pri njej brez pameti?... Govori tako, kakor bi mu rojile po glavi gnusobne misli in celo krav ni napojil.

Čuj, žid, se je oglasil kmet surovo, »ter govori mi resnico. Kdo te je naučil lagati? Ti sam sicer nisi tat, toda očividno je, da so te poslali tatje...«

»Kaki tatje?« je zakričal Ivan. »Jaz se vendar vračam naravnost od Polža...«

Dunaj 11. Danes opoldne zbrana konferenca načelnikov je že prišla do znanja temeljnih načrtov vlade in zaključila svoja posvetovanja najbrže v seji, ki bode jutri popoldne.

Dunaj 11. Misli se sploh, da se načelniki nemških strank izjavijo nasprotne predlogom grofa Thuna. V tem slučaju utegne vlada nemudoma priti do sklepov kakor jih zahteva položeno.

Dunaj 11. Iz zanesljivega vira poročajo, da se jutranja konferenca levičarjev ne bode počela s predlogi grofa Thuna, ampak le vprašanjem, ali je stopiti v pogajanja ali ne?! Skoro gotovo je, da se odkloni poziv. Posl. Pergelt je telegrafično pozval na Dunaj voditelje čeških Nemcev.

Dunaj 11. Voditelj dunajskih socialistov, dr. Adler, je bil meseca marca obsojen od okrajnega sodišča v Jožefovom na 14 dni zapore, ker je bil zatožen, da je na nekem shodu obdolžil ministerstvo Badenijevo, da postopa zločinski. Včeraj se je vršila razprava v II. instanci. Le-ta je spoznala, da dotične izjave so bile res ostra kritika o postopanju ministerstva, niso pa značile žaljenja. Adler je bil torej rešen obtožbe.

Gradee 11. Cesar je odredil, da je v Njegovem imenu izraziti sožalje vdovi ministra Conrada. V imenu vlade je minister Welsersheimb izrazil sožalje. Pogreb se je vršil o popoldne in so se ga udeležile civilne in vojne oblasti.

Gradee 11. Danes je bil v dvoranah in v parku industrijske palače slavnostni spreved šolske mladine v proslavo jubileja cesarjevega. Spreveda se je udeležilo 6000 otrok.

Lvov 11. Vest, da so patra Stojalovskega izgnali iz dežel ogerske krone, ni resnična; ampak

»Ne laži, ne laži...« je odvrnil Grohovski. »Od tod me ne izvabiš, ko bi mi še toliko lagal in bi ti oni vrnili celo tvoj denar...«

Pogrozil je Ivanu ter se umaknil med stavbe. Še le sedaj je opazil žid, da Grohovski ima v rokah puško. Očividno je pričakoval tatov.

Pogled na orožje je tako prestrašil Ivana, da je v prvem hipu skoro padel ter potem začel urno teči proti cesti. Na nebu je svetil lunin srp in pri slabi njegovi svitlobi se je zdelo židu, da vsaki grm in vsaki steber je že ropar, kateri ga najpoprej odere, potem pa še vstrelji iz puške. Ivan bi bržkone umrl od poka.

Navzlie temu vendar ni pozabil na Polža in, dospevši na cesto, napotil se je v župljansko vas, v župnišče.

Tukajšnji župnik je še le nekoliko let pasel tu svojo čredo. Bil je to človek srednje starosti, kaj zale postave. Bil je izobražen ter se znal nositi kakor dobro odgojen.

Vse ga je spoštovalo. Vsi so ga imeli radi: plemiči, židje, kolonisti, kmetje.

Odnosaji med njim in priprostim národom vendar niso bili preveč tesni. Kmetje so ga spoštovali, toda niso imeli srčnosti, da bi se mu bližali. Župnik je čutil to in zlasti mu je mrzelo to, da ga še nobeden kmet ni povabil k sebi na ženitovanje, ali na botrinjo, da ga nobeden ni prišel vprašati za svet. Hoteč odpraviti to plahoto, se je včasih spuščal z njimi v razgovor; toda kmalo je zapazil na kmetovem licu bojazen, čutil v sebi zadrego ter — umolknil.

vlasti so le odredile, da mora Stojalovski zapreti tiskarno, ki jo ima v Czaezovu.

Rim 11. Zdravje papeževo je zopet popolno. Sv. Oče se je sprehajal danes po vrtil vaticanskih in je potem vsprejemal kardinale.

Krakovo 11. Vlada je izgnala nekoliko dijakov-socialistov. Isti morajo zapustiti Krakovo do 23. t. m.

Zadar 11. Včeraj je bilo nekaj lahkih sunkov v Trilju in Sinju. V Trilju je postavljenih 100 vojaških šatorov.

Madrid 11. »Impereial« pripoveduje, da je ministerski svet v včerajšnji svoji seji prišel do prepričanja, da bi bili pogoji ugodnejši, ako bi se pogajanja za mir pričela poprej, nego padeta Santiago in Manila. Isti list meni, da je vlada v tem zmislu brzojavila generalnemu guvernerju, maršalu Blanco, in da bode zavisno od odgovora poslednjega, da-li vlada neposredno prične s pogajanja za mir ali ne.

Washington 11. Glasom brzojavke generala Shafterja, došle po noči, se bombardovanje Santiaga še le prične. Včerajšnji boj je bil torej mal, pripravljen boj.

Madrid 11. O vprašanju miru ali vojne gredo menenja navskriž. Vojaški krogi trde, da je španska vojska na Kubi skoro intaktna ter da je nadaljevati vojno tudi tedaj, ako Santiago pade v roke sovražnika. In res se glasi, da je vlada od maršala Blanco dobila brzojavko, v kateri isti izjavlja, da žele toliko vojska kolikor dobrovoljci, da se vojna nadaljuje, ker na kopnem je upanja do vspeha.

Včasih se je zapiral v sobo, klečal na golih tleh ter prosil Boga apostolskega duha.

Tega dne, ob sedmih zvečer, ko se je Ivan približal k župnišču, odpravljal se je gospod župnik uprav na obisk sosednjih grajščakov. Imelo bi biti zbranih nekoliko oseb, inženir iz Varšave, kvartanje, izborna večerja ter najboljša vina, kajti inženir je imel snubiti gospodarjevo hčerko. Duhovnik je že nekoliko dni prebil sam; torej je že nestrpljivo pričakoval trenutka odhoda. Tako je že hrepenel po družbi, da skoro ni mogel dočakati večera. Štel je že ne ure, marveč celo četrtinke in ko je, misle, da je že minola četrtinka, pogledal na uro, prepričal se je z začudenjem, da je minolo komaj nekoliko minut.

»Ali pridejo nocoj Teofilovi, ali ne?... Nū, on je človek močno bedast, toda ona?... Usmiljen Bog, kaj vse se mi snuje po glavi!...«

Toda navzlie tarnanju videl je neprestano zelenkaste oči gospe Teofilove, upirajoče se vanj kakor zelo in oni posebni izraz lica, s katerim mu je rekla pred nedavnim:

»Gospod župnik, v življenju se vršé močnejše žaloigre nego na odru.«

On ji takrat ni odgovoril, marveč samo čutil je, da ga je nekaj stisnilo za srce. Toda sedaj, sedeč tu sam in seštevajoči polagoma tiktakanje ure, je priznaval, da v življenju se ne vršé le močne, marveč tudi strašne žaloigre.

Kako peklo je to, skrivati sam pred seboj svoje misli!

(Pride še.)

Še nekoliko o dvornem svetniku in fin. ravnatelju dr. Schuster pl. Bonnett-u.

Zgodovina imenovanja dr. Schuster-ja finančnem ravnateljem v Trstu je poznana le malemu številu, a ker je sedaj zanimanje za tega moža obče, hočem jaz nekoliko razjasniti stvari.

Za časa, ko je finančni minister vitez Bilinski prevzel ministerski portfelj, služboval je dr. Schuster že od decembra 1891. kakor ministerijalni svetnik in predstojnik prezidijalnega oddelka, v katerem se nahajala tudi personalni referat.

Bilinski je privedel seboj tajnika, dodeljenega do tedaj železničnemu ministerstvu, ter je posadil istega na dr. Schuster-jevo mesto, med tem ko je zadnjemu odkazal častno mesto v drugem oddelku.

Radi te premembe je nastalo seveda nekaj spora in v finančnem ministerijalnem konceptnem oboju je bilo čuti govorjenje o nekaki »polni-sehe Wirtschaft« in še drugemu dovolj; konec vsemu je bil, da se je dr. Schuster odločil — dasi jako nerad — za mesto finančnega ravnatelja, ki se je nenadoma izpraznilo v Trstu po umirovljenju barona Plenkerja.

Gospod Schuster, kakor gori omenjeno, ni rad prevzel vodstva Primorske finančne direkcije, kajti, kakor prezidijalni šef ministerstva je poznal predobro tukajšnje razmere; pač pa je prevzel to vodstvo v nadi, da se mu posreči, da se kmalo povrne zopet v finančno ali justično ministerstvo, ali pa kakor privatni docent na vseučilišče Dunajsko. Prišel je torej na svoje mesto v Trst in si je v teku nekoliko mesecev pridobil srca svojih uradnikov, kateri so mu dan danes tako hvaležni, da ne pozabijo tako hitro odhoda tega blagega moža.

Prijazen z vsakim, spoštoval je vsacega. V narodnih ali socialnih razmerah in preprih ni videl nikakih razlogov, kajti vsikdar je bil tega načela, da kakor e. kr. uradnik mora postopati edino le pravično, tako proti bogatašu, kakor proti revežu. Tako je v kratkem času iztrebil zastareli protekcionizem na finančni direkciji. Veti je jel nov, svež vetrič pravice; in to, dragi čitatelj, je v Trstu težko mogoče — saj poznamo predobro tukajšnje razmere.

S takimi nazori je prišel dr. Schuster v Trst, a kmalu se je prepričal, da v tržaskih razmerah ni pravega mesta za njegove nazore in odšel je, ker ga je — »bolezen« odgnala od tod.

Kakor omenjeno že večkrat, dr. Schuster ni prišel rad v Trst — preznano mu je bilo vse! Naletal je tudi res na čudne absolutistične razmere in že v prvi čas so mu kazali jako mrzle obraze, ker mu ni bilo prirojeno, da bi veliko občeval v hišah bogatašev. Živel je rad priprosto in posedal je najraje v jako mali družbi v priprosti gostilni. Za sijajne soareje ni maral, še manje pa za pompezne dineje in supje itd.

Upanje, da kmalu zapusti Trst, se mu ni hotelo uresničiti; postajal je nervozen, vidno je začel hirati, ko je videl, da mu vse prošnje ne pomagajo nič. In nastopil je slednjič jedino še odprto pot: prosil je za umirovljenje.

Umirovili so začasno jurista **prve vrste**, blagega, pravičnega, še le 41 let starega moža, odlikovanega vitežkim križem Fran Josipovega reda, reda železne krone II. vrste in Leopoldovega reda, vse zaslužno v ministerstvu na Dunaju; moža, kateri je v svoji nadarjenosti srečno rešil veliko juridičnih problemov in ki je bil v vsej Avstriji pripoznana juridična kapaciteta — učenjaka prve vrste. Zakaj pa?! Njegov govor o slovesu sam pravi: zaradi boleznii! Malo čudno se nam pa le zdi vsa ta stvar, ako pomislimo, da v hiši onega milijonarja, o katerem je namigoval dr. Schuster, občejuje še sedaj nekateri bivši in sedanji prvaki uradniške hierarhije in da dotična oseba kaj rada in uspešno igra ulogo protektorja. Iz dejstva, da dr. Schuster ni zahajal tjakaj, bi se dalo izvajati marsikaj. No, nadejamo se, da pride kaj pojasnila tudi iz — parlamenta. Potem spregovorimo tudi mi še kaj več, pa vse — z dokazi!

Politični pregled.

K položaju. Komuniké, ki so ga izdali gospodje načelniki opozicijskih skupin, je vendar-le

interesanten spis. Interesanten zato, ker zveni iz njega nekaj, kar daje slutiti, da je gospodom — vsaj nekaterim — šlo vendar nekoliko po glavi, ko je prišel trenotek, da treba spregovoriti zadnjo odločilno besedo. Tu treba namreč razločevati one življe, ki proračunjeno in namenjeno izzivajo krize in spore, ker vedo, da bi v normalnih odnosajih zginili s pozorišča brez časti in brez slave. To so oni življi, ki vspevajo le na razvalinah sreče avstrijskih narodov. To so Schönererjanci. Ti seveda ne poznajo pomislekov, tem velja geslo: čim huje, tem ljubše. Ali v nemških skupinah je tudi življev, ki ne sledé Schönererju iz srčnega nagiba, ampak ker niso imeli toliko srčnosti, da bi se mu bili postavili po robu, dokler je bil še čas za to. Sedaj je seveda prepozno. Da, ti življi so celó tekmovali z Schönererjem v radikalizmu, da-si so vedeli, da ta radikalizem steza svoje roke v prvi vrsti po — njih mandatih. Pokorili so se Schönererju, da vsaj za hip rešijo svojo političko posest.

Ti dve struji v nemškem taboru se sicer ne kažejo na površju, ali da obstojiti ti dve struji, na tem ni dvombe. To se razodeva tudi a komunikéju načelnikov obstrukcijskih strank, ki ga priobčujemo na drugem mestu. Zato je ta komuniké interesanten spis.

Najprej pravi ta komuniké, da brez odprave jezikovnih naredeb ne bode pogajanj, ne bode sprave in ne bode parlamentarnega delovanja. To je parola Schönererjeva, to je čisto vino bizmarkijanstva. To je izjava jedne struje.

Po tej izjavi ne bi bilo pričakovati drugzega po vseh pravilih logike, nego decidirano zaključno izjavo: grof Thun, odpravi jezikovne naredbe, potem bomo govorili dalje!

Ali proti zaključku komunikéja je prišla do veljave druga struja, ki zahteva od vlade, naj jasno pove, kaj hoče v narodnem vprašanju in kako hoče izvesti to, kar namerava! Od odgovora vlade da je odvisna končna beseda nemške gospode!

Zdi se, da so treznejši gospodje hoteli dobiti nekoliko duška, vsaj za par ur, da bi potem tako ali tako ohranili vsaj videz spravljalivosti.

V tem hipu so seveda najbrže že morali spregovoriti zadnjo besedo, in spregovorili so jo bržkone tako, kakor je ukazal — Schönerer!

Kakor vsikdar! V nedeljo so imeli Schönererjanci svoj shod v Hebu. Tu so govorili, kar so smeli brez posebne nevarnosti. Popoldne pa so zbežali čez mejo v Waldsassen na Bavarsko, v inozemstvo, na tuja tla, da so tam govorili, česar niti ne misli nikdar oni, ki je lojalen državljan. Tako delajo vedno. Altro che Komarov! Ali za vse to nimajo naši oficejosi ni očes ni ušes.

Katoliški centrum v Avstriji. Čudno je res, kako nekateri ljudje nočejo videti stvari, kakoršne so. Po vsej sili bi se hoteli izogniti nauku, ki ga dajejo obstoječi odnosaji. Bivši predsednik zbornice avstrijske, konservativce Kathrein, je pameten mož, je trezen mož, a vendar spada med take ljudi. Že poslanec Žitnik je dobro povedel v svojem govoru, da Avstrija je posebnost, katere ni smeti meriti z vatlom družih narodno jednotnih držav. Ta resnica je vendar na dlanu. Sedaj pa prihaja dr. Kathrein v svojih »N. Tiroler Stimmen« in priporoča za avstrijski parlament katoliški centrum po — nemškem vzoru. Ta ideja ni nova. Ali kolikokrat je bila zopet pokopana, ker ni izvedljiva, ker so jej na poti faktični odnosaji. Bilo je časov, ko je bilo tudi v Slovanih ljudij, ki so verovali v čudotvorno moč te ideje, ki so menili, da je ta ideja jedini lek za vse avstrijske bolečine. Danes ga pa menda ni več slovanskega konservativca, ki bi veroval v možnost uresničenja te ideje, dokler obstoje odnosaji, ki govore proti njej.

Gosp. dr. Kathrein ima skomine po onih časih, ko so Slovani tlačanili v Hohenwartovem klubu. Meni, da je v letu 1873. ustanovljena »Rechtspartei« vendar dosegla marsikaj dobrega. Morda za koga drugzega, za Slovane pa ne. To dejstvo je bilo tudi v pogubo Hohenwartovemu klubu. Ni res, kar pravi Kathrein, da bi bil »radikalizem« porušil to tvorbo, ampak porušila jo je nezadovoljnost, ki je zavladala v Slovanih. Hohenwartov klub ni bil drugzega za Slovane, nego — zavora, ki je paralizovala moč Slovanov, ker je zadrževala roko slovenskim poslanecem.

Morda pride kedaj čas za katoliški centrum, ali dokler se Nemci ne vspnejo do tega, da bodo pripoznavali enakopravnost vseh narodnosti, dotlej

ostane ideja jedne skupine vseh konservativcev brez razlike narodnosti — utopija sanje. Ako hočejo torej gospodje Kathrein in družba res gladiti pot katoliškemu centru, potem morajo prestopiti od platoniške ljubezni do enakopravnosti k oni ljubezni, ki se kaže v dejanjih in v brezobzirni odločnosti proti onim, ki so nasprotniki enakopravnosti.

Domače vesti.

Nov odvetnik. Dne 8. t. m. vpisan je bil g. dr. Josip Abram kakor odvetnik v listo tukajšnje odvetniške zbornice in sicer se sedežem v Trstu.

Javna dela v Trstu. (Zvršetek.) Razprava o javnih delih za okolico kakor jih zahtevajo okoličanski zastopniki se je vršila minolo soboto. Svet. Dollenz je vprašal najprej, koliko bi se potrosilo za izvršenje omenjenih del po proračunu tehničnega oddelka.

Asesor Verneda je odgovoril, da bi trebalo okolo 400 tisoč gld.

Dollenz je bil menenja, da ta svota nikakor ne osupne mestnega sveta, ker se gre tu za posojilo 6 milijonov in bi bila svota za okolico še ne 12. del posojila.

Ker se je že zvršila razprava glede zgradbe in poprave župnišč v Šklednju in na Opčinah, so sledile druge točke.

Zgradba slovenske šole pri sv. M. Magd. sp. Potrebščine 20 tisoč. (Sikanje mrmra-nje in ropot.)

Svet. Dollenz je omenil, da to prašanje ni novo, ter da je bilo stavljeno že leta 1896. ter je dotično prošnjo podpisalo 78 očetov družin ter so se dovršila dotična poizvedovanja.

O glasovanju je padla ta točka, ker so istej v prilog glasovali samo naši svetovaleci.

Točka: 5000 gl. za popravo nekaterih poti v okrožju Sv. M. M. spodnje.

Svet. Raseovich: Glasujem za opravičene želje okoličanov, nikdar pa ne za take, ki imajo značaj politično-nacionalnih agitacij. (To je ravno, da vidijo ti gospodje v pouku na podlagi materinščine politično nacionalne agitacije. O liberalizem! v kakih rokah si!)

Raseovichu je odgovoril svet. Dollenz na kratko, a povsem primerno.

Ta točka je bila vsprejeta.

Zgradba ljudske pralnice in 2 vodotokov v Šklednju za skupnih 6000 gld.; vsprejeto po debati, v katero sta posegla svet. Dollenz in Ivan Goriup. O tej priliki so se spomnili naši »prijatelji« tudi naših ubogih peric; kako, ne tega ne treba praviti. Za napravo svetiljk do Šklednja so dovolili 2600 gl.

Niso pa dovolili 18 tisoč gld. za razširjenje ceste iz Šklednja k sv. Ani. Istotako ni bilo dovoljenih 20 tisoč goldinarjev za zgradbo ljudske šole v Rocolu. (Saj vemo zakaj!)

Za razširjenje pokopališča na Katinari se je dovolilo 5000 gld.

Priporočilo svet. Ivana Goriupa, da se potrosi 10 tisoč gld. za razširjenje šole na Katinari, ni hasnilo nič in je bila odbita ta točka.

Tehnični urad ni našel potrebe za razširjenje poti iz Brandov do Opčin, za kar bi trebalo 7000 gld. in je bila odbita tudi ta ostavka.

Za razširjenje ulice S. Cilino je dovoljenih 25 tisoč gl. Za vodnjak v Kolonji in Škorklji je bilo dovoljenih 1000 gld. za vsacega.

Vsprejete so bile tudi te točke: za pokritje potoka za rojansko cerkvijo 20 tisoč gl.; za javno pralnico v Rojanu 5800 gl.; 1000 gld. za urejenje vodotoka na Skali Santi in 800 gld. za 5 svetiljk. Odbiti so pa predlogi: Za napravo vodnjaka na Trsteniku; za plinovo razsvetljavo ceste s Proseka do Grete.

Ko se je ravno potegoval svet. Dollenz za vodnjak na Bovedu je odšlo več svetovaleev ter je moral župan zaključiti sejo radi nezadostnega števila svetovaleev.

Splošni shod slovenskih odvetnikov in notarjev ter odvetniških in notarskih kandidatov v Ljubljani. Pripravljalni odbor je razposlal naslednja vabila na ta shod: Vaše blagorodje! Na mnogostransko željo, da stan slovenskih odvetnikov in notarjev označi svoje stališče zastran obrambe slovenskega jezika, kateremu se je zadnji čas odrekla polna veljava sodnega jezika, in v namen, da

se naš stan sploh organizuje, čast nam je, Vas uljudno vabiti na splošni shod slovenskih odvetnikov in notarjev, odvetniških in notarskih kandidatov, ki se bode vršil v Ljubljani v veliki dvorani »Narodnega doma« v nedeljo dne 17. julija t. l. točno ob polu 12. uri dopoldne. Posvetovanju in sklepanju bode sledeči dnevni red: 1. Poročilo o izključanju slovenskega jezika, kakor razpravnega jezika na e. kr. višem deželnem sodišču v Gradcu. 2. Nasveti in sklepanja, kako pripomoči slovenščini do popolne ravnopravnosti v uradih. 3. Nasveti in sklepanja o ustanovitvi višega deželnega sodišča v Ljubljani ter o korakih, ki naj se store v ta namen. 4. Nasveti in sklepi za varstvo interesov slovenskih odvetnikov in notarjev posebno o ustanovitvi zveze vseh slovenskih notarjev. — V Ljubljani, dne 7. julija 1898. — Lovro Baš, Ivan Gogola, dr. Gustav Gregorin, dr. Matija Hudnik, dr. Valentin Krisper, dr. Josip Kušar, dr. Danilo Majaron, dr. Alfonz Mosehe, dr. Fran Munda, dr. Franc Papež, Ivan Plantan, dr. Makso Pirc, dr. Otokar Rybář, dr. Franc Stor, dr. Ivan Šušteršič, dr. Ivan Tavčar, dr. Fran Tekavčič.

V podporo in vspodbujanje dijakom! Slovenci smo kmetijski narod v pravem pomenu te besede. Bili smo namreč od pamtnikov, kakor nam pripoveduje naša tužna zgodovina, podložniki in sužniki samovolje tujih oblastnežev in grajščakov, kateri niso umeli niti jezika našega ljudstva. Trdo so ravnali z našimi brezpravnimi kmeti, da-si jim je on obdeloval polje, delal tlako in branil njihova posestva pred napadi in požigi barbarov. Umevno je, da je ob takih okoliščinah naš narod zaostal za sosedje. Med tem, ko je v tujih evetela umetnost, moral je Slovan braniti meje in se bojevati; v tujih so bile na glasu že visoke šole, ko Slovenci nismo imeli niti osnovnih. Dolgo je spal naš narod in tlačnil drugim, dokler ga niso izbudile nove ideje, ki so mu zagotavljale isto vredno mesto v socialnem življenju z drugimi narodi in dokler mu šole niso dale priložnosti za izobraževanje. Ni treba naglašati posebe, kolike koristi je šola sploh, če je zasnovana na pravi podlagi, ampak povdarjamo le, da ima ravno šola največih zaslug za probujanje našega naroda, kajti ona nam je izobrazila voditeljeve in učiteljeve. Stanje, v katerem smo danes, smo si priborili sami svojim trdom. V času probujanja nismo imeli ne plemenitašev, ki bi nas podpirali, ne vplivnih mož in bogatih mecenatov, ampak iz kmetijskih hiš so izšli naši voditelji, inteligencija in naš meščanski stan, z lastno pridnostjo in žilavostjo smo premagali zapreke in razdrobili spono, ki so nas tiščale.

Dasi je politično obzorje oblačno in smo Slovenci ob meji skoraj brezpravni, nam je vendar v tej tugi veselo znamenje za prihodnost našega malega naroda to, da naše ljudstvo vedno pridneje pošilja svoje sinove v šole. »Mladina je naš up.«

Ker je pa Slovenec priden, ukažen, ker ga diči mnoge zmožnosti in ker uči skušnja, da so Slovenci na šolah, kjer je več narodnosti, najboljši dijaki, navdaja nas to največim upanjem za bodočnost.

Zdelo se nam je umestno povdariti to sedaj, ko namerujejo naši tržaški abiturijenti v nedeljo dne 17. t. m. napraviti veselico na vrtu »Narodnega doma« v Barkovljah. Že pred par tedni smo naznanili v »Edinosti«, da bode dne 17. julija v Barkovljah izredna veselica. Mnogi vzroki so, ki nas upravičujejo, da pravimo izredna, ali navesti jih hočemo le par. Slovenski abiturijenti tržaški so napravili do sedaj, kolikor je nam znano, le jedno veselico pred 7 leti. Potem pa v osem razredu ni bilo več toliko Slovencev, da bi napravili veselico, do letos, ko je 17 slovenskih osmošolcev. — Želim, da bi se to število nikdar ne skrčilo, ampak še povečalo! — S prireditvijo veselice hočejo dijaki dokazati, da se zraven svojih resnih študij zanimajo tudi za petje, tamburanje in umetnost sploh; pokazati hočejo, da jim bije sree za dom, da se niso iznarodili v popolnoma tujih šolah; hočejo se navdušiti, — ako jih občinstvo počasti številnim obiskom — ob vstopu v realno življenje za nadaljnji boj za blagor naroda.

Ker je pa med pijaki v nižih razredih mnogo ubogih Slovencev, določil se je čisti dobiček v prid dijaški kuhinji; s tem se hočejo dijaki pokazati hvaležne istej, ker so nekateri, ki sedaj stopajo v svet, sami bili deležni nje dobrot.

Na občinstvu je sedaj, da dokaže svojo ljubezen do uboge mladine in do domovine s tem, da se mnogobrojno udeleži dijaške veselice, ali da vpošlje mal darček za dijaško kuhinjo.

Tržaški slovenski abiturijenti prirede prihodnjo nedeljo svojo veselico v »Narodnem domu« v Barkovljah. Program priobčimo pravočasno.

Pevsko društvo »Kolo« naznanja slavnemu občinstvu, da bode letošnja veselica na vrtu dne 7. avgusta kakor je bilo že objavljeno v »Edinosti« pred mesec dni. Prosimo torej druga sl. društva, da vzamejo na znanje to objavo. Društvo »Kolo« ne more odložiti te veselice, ker bi bile potem veselice preveč na jednom kupu na škodo vsem dotičnim društvom. »Del. podp. društvo« n. pr. bode imelo dne 21. avgusta svojo vsakoletno običajno veselico, oziroma obletnico.

Veselica društva »Kolo« bode na vrtu slovenske šole pri sv. Jakobu. Program bode zanimiv in razsežen ter se prijavi pravočasno. ODBOR.

Obrtniško društvo pri sv. M. Magdaleni spodnji, vključena zadruga z neomejeno zavezo, na istrski cesti blizu mestne klavnice je imelo minolo nedeljo dne 10. t. m. svoj izredni občni zbor, na katerem je bil enoglasno izvoljen predsednikom g. Josip Pregare v odbor pa z večino glasov Ivan Marsič, Ivan Kozlovič, Ivan Piega, Anton Tavčar, Josip Frankovič in Josip Kočjančič. Odbor se konstatira v seji, ki bode v četrtek dne 14. t. m., zvečer.

Po dovršenem zborovanju bila je na vrtu društvene gostilne skupna zabava, na kateri je sodeloval močan pevski zbor društva »Slava« pod vodstvom g. V. Pižona, kakor tudi tamburaški zbor je povsem dobro udarjal svoje komade. Zabave se je vdeležilo lepo število naših rodoljubov.

Pred zaključkom zabave je g. Anton Miklavc, predsednik pevskega društva »Slava« v svojem kratkem jedrnatim govoru zatrdil zvezo in ljubezen med nami, čemur je navdušeno pritrdjevalo vse občinstvo. To radovanje je bilo kaj posebnega pri naši sv. Ani.

Krasnemu petju je neprestano sledilo ploskanje in živio-klic.

Nabralo se je tudi nekaj kron za društvo sv. Cirila in Metoda.

Druga stran medalje. S Proseka nam pišejo: V večernem izdanki »Edinosti« od 7. t. m. ste povdarjali v utrinkih se slavnosti v Sežani, da vsklik: »Koliko birokratske nerodnosti treba, da se razburi naše ljudstvo«, ne velja g. okr. glavarju v Sežani. Mi pa lahko rečemo, da velja komu drugemu, tistemu namreč, ki je poslal na postaji Prosek in Opčine po 2 orožnika, ki sta nas čuvala ob priliki, ko smo čakali na tržaški vlak. Zvečer ob povratku pa sta nas dva orožnika spremljala celó iz Sežane do Proseka, kjer nas je pa zopet sprejel eden drug orožnik. Lepo to, kaj ne?

Opomba uredništva. Mi smo konstatovali, da na slavnosti v Sežani ni bilo orožnikov, a se je slavnost vendar izvršila v najlepšem redu. V zrealu tega dejstva je pa tembolj kričeče dejstvo, ki nam je navaja dopisnik. Kajti, ako je ljudstvo znalo čuvati red tam, kjer ga je bilo nagromadenega na tisoče, bi se mu bilo lahko zaupalo tudi — kje drugje. Nevolja g. dopisnika je torej opravičena popolnoma.

Posnemanja vredno. Od sv. Ivana nam pišejo: V nedeljo je bil pogreb v cvetju let umrlega 18letnega Dragotina Marea. Svetoivančani imajo res lepo navado, da vsakogar, in naj je bil kateregakoli stanu, spremljajo k večnemu počitku. Tako so se Svetoivančani minolo nedeljo polnoštevno udeležili pogreba pok. Marea. Na željo starišev pokojnega pripel se je tudi velik krasen naroden trak na venec, katerega so domače dekleta nosile pred rakvo, kar je gotovo še bolj povečevalo sprevod. Tako je prav, da človek kaže ob vsaki priliki, v veselju in v žalosti, da mu sree bije za sveto stvar domovinsko. Ganljivo je bilo videti, kako so se stariši zahvaljevali svojim prijateljem in znaneem za izkazano sočutje. Žalujemo starišem moje sočutje. Svetoivančan.

To je vzgoja! V Narezinah na kvarnerskem otoku se vrše v cerkvi od pradednih časov sem cerkveni obredi v slovanskem jeziku. Gotova stvar je, da ni bilo tu do nedolgo temu nobenega Italijana, še manj pa v prejšnjih časih, o čemer pričajo gornji slovanski obredi. Nekoliko za — lega, nekaj zaspansost našega ljudstva, nekaj denar in precej ita-

lijanska drznost in nesramnost par tja privandranih Italijanov znali so ustvariti iz našega ljudstva renegatov in prišli so pred nekaj časa celo do italijanske šole, v kateri se je poučeval veronauk v hrvatskem jeziku, kajti drugače absolutno ni bilo mogoče, kar so otroci večinoma naši, ki italijanski niti ne razumejo in katere sta privedla v to tovarno renegatov in janičarjev samo nevednost starišev in sebičnost. A sedaj, čujte kaj se je pripetilo pred par dnevi! Kapucinec je došel, kakor po navadi, v šolo radi pouka v veronauku. Čim je začel moliti očenaš po hrvatski, so pobalini pa začeli moliti v italijanskem jeziku. Ni čuda, da je učitelja razljutilo že to, a nevolja njegova je morala prekipeti, da mu noben pobalinov ni hotel odgovoriti, ampak so le ti začeli kričati, tuliti in razbijati kakor da so obsedeni, tako, da je moral kapucinec zapustiti šolo. Jasno mora biti vsakemu bedaku, da mali pobalini niso storili tega iz lastnega nagiba, ampak da so bili tako podučeni.

Tako daleč smo torej že prišli! Kakih ljudi nam je pričakovati od take vzgoje?! Ali so dotičniki, ki že v nežna srea vlivajo tako grozen fanatizem, res toli lahkomisljeni, da ne mislijo na posledice?! Ali pa so toliko brezvestni, a da jim ni mar ni za posledice?! Ali je v italijansko stranko morda vendar prišlo toliko spoznanja, da so jeli slutiti, da ne bode možno trajno vzdržati njih umetnega nadvladja v Istri, da so se že oprijeli ciniškega gesla »Après nous le deluge« — za nami vesoljni potop?! In da v tem cinizmu hite, da bi pokvarili in okužili, kar se sploh še da pokvariti ob drvenju niz-dolu?!

Nočemo se baviti temi vprašanji, ali to jedno vemo in to jedno moramo povdarjati, da je činitelj — ki stoji, ali bi vsaj morali stati izven kroga italijanskih moči in italijanskih vplivov — katerim bi morala biti sveta dolžnost, prijeti za vrat stranko, toli nevarno javnemu blagru, stranko, ki celó v mladini sistematično neti in vzgaja toliko poživljenje. Postopanje italijanske stranke v Istri je zločinsko, ali isto je možno pojasniti. Italijanska stranka v Istri je že tam, da nima zgubiti ničesar več. Zato je zbesnela v svoji desperaciji. Ali poleg te stranke je drugih institucij tu, ki imajo mnogo zgubiti, ako se hitro ne stori konec peklenskemu počenjanju desperatne stranke: država, človeška družba, javni blagor, medsebojni mir in državna misel! Zato smo dotične činitele hoteli opozoriti na ono, kar se jednostavno imenuje: njih sveta — dolžnost!

Cvetka v šopek poštnemu vodstvu. Pišejo nam: Te dni je nesla neka slovenska žena na pošto v ulici Barriera veechia pismo, naslovljeno na Dunaj. Poslujoča uradnica je vprašala, kaj da je to, Dunaj?! Naša žena se je uprav začudila takemu vprašanju, kajti menila je revica, da uradnica na pošti bi morala znati deželne jezike. Toda počasi! Saj gospodičina se je odrezala energično, da zna oba deželna jezika in je pridodala ponosno: laskega in nemškega! Na prigovor narodne stranke, češ, da je tudi slovenski jezik deželni jezik v Trstu, oglasil se je neki gosp. uradnik, reki: »Brava, uprav za vas se bomo učili slovensko!!

Komentarja menda ne treba. Morda bi bilo potrebno marsikateremu oblastnežu na pošti, da bi ga više oblasti poslale po poti, po kateri so iz lastne volje začeli odhajati iz tržaških razmer — izvestni tržaški ravnatelji.

Tukajšnja višja realka je obiskovalo letos 353 učencev. Italijanov je bilo 170, Nemcev 117 in Slovencev, žalibog, samo 48. Od teh 48 da jih je zahajalo samo 12 na predavanje slovenščine. Vemo, da je bilo tudi tukaj zatajenih nekoliko Slovencev, ali vendar bi se morali tudi mi nekoliko bolj posvečati tehnični stroki. In vsi bi morali zahajati na predavanja slovenščine. Kdor more naj stori kaj v tem pogledu.

Okrajna bolniška blagajna. V minolem tednu je obolelo 548 udov, ozdravilo 393; še bolnih je 1150. Slučajev nezgode je bilo 129. Proti predpisom zdravnikov se je zagrešilo 62 bolnikov. Podpor je izplačala blagajna 10.009,28 kron.

Rojstva in smrti v Trstu. V tednu od 26. junija do 2. julija je bilo porojenih 40 možkih in 52 ženskih; skupaj 92. Umrlo pa 47 možkih in 63 ženskih, skupaj 110.

Splašil se je konj včeraj opoldne nekemu vozniku na lesnem trgu. Konj je pobil nekoliko voz; družega se ni pripetilo.

O, kaka ironija! Iz Pulja nam pišejo: V Pulju imamo veliko vročino in hočeš nočeš moraš iskati hladu in sence, da laglje dišeš in prenašaš salo svojega telesa.

Navadno zahajam v kavarno ob obrežju, sedaj pa, ko solnce bolj žge, hodim preko »Cursa« — risum tenetatis amici — da nalovim malo hlada in si brišem potno čelo. Minole sobote pa sem mislil, da me zadene kap od vročine, ko sem, bližaje se trgu, zapazil na neki prodajalnici cvetlie ogromen venec in na venecu kaka dva metra dolg trak rudeče-belo-zelene-barve. Hudirja — sem vskliknil — kaj pa pomenja to?! Stegnil sem svoje itak že precej široke korake, da se uverim od bližje. V tisti hip se je bližala od trga sem tolpa puljskih Italijanov, ki se je smejala že v naprej: »Vara, vara la tricolore italiana, vara che bella« so kričali navlašč, češ: naj le sliši!

Prišli smo vsi do venca in čitali smo vsi: »a magyar akademi«

Oho, to pa je madjarski, torej je tudi trak madjarski, in ne italijanski. »Kaj pa pišejo ti ljubi Madjari?« Akademija Ludovika pošilja jo venec Viškim junakom! A da so me italijančiči umeli še bolje, prečital sem jim na glas: »Academia da Budapest agli eroi di Lissa«.

Hahaha, da ste jih videl, gospod urednik! Da ste jih videli te dolge in kisle obraze! Da ste jih videli, kako so odhajali eden za drugim dolgi nosovi. Jaz pa sem se še dolgo časa sladko smejal. Potem pa sem se junaški zabrnul levo v bok in hajd! v kavarno. Pa čitati vendar nisem mogel, ker mi niso hoteli iz misli tisti kisli obrazi in tisti dolgi nosovi, pa je tudi prekrvava ironija to. Namesto »tricolore italiana« pa — »viškim junakom«. Namesto »patrijotičnega venca« — spomin na laško sramoto! Ti presneta ironija, ti!

V o š č i m.

Poskus samomora vsled bede. Bila je polnoč in po ulicah je šla še mlada žena vsa prepadena in bledega lica. Pot jo je vodila iz ulice Donota proti morski strani. Prišla je na pomol S. Carlo, katerega je premerila. Njen hip je prišel in že se je nagnila proti vodi in konce bi bil zopet jednemu bitju, da niso bili štirje gospodje, ki so zapazili žensko, in njeno čudno gibanje, jej sledili, jo v zadnji hip prijeli in odveli seboj. Pozvali so opazovalec Trevesa, misleči, da morda blazni. Ni, pa bilo tako, marveč ženo je beda gnala do tega koraka. Dasi še le 28letna, je mati 4 otročičev. Nahajala se je v največji bedi, ker ona ni mogla služiti radi boleznj in tudi njen soprog ni imel dela. Tudi nje šletni otrok boleha že dolgo. Gospodje so jej na to nabrali nekaj denarja, za kar se jim je nesrečnica zahvalila solznimi očmi. Na to jo je spremil na stanovanje jeden pomočnikov Trevesovih.

Deček padel z okna. — Včeraj ob 1 uri popoldne je padel z okna pritličja 6-letni deček Demeter Zasiliadis. Treves mu je obvezal rano na obrazu.

Koledar:

Danes v torek 12. julija: Mohor in Fortunat, muč. Jutri v sredo 13. julija: Evgenij, šk.; Anaklet, pap.

Solčni: Izhod ob 3. uri 53 min. Zahod „ 8. „ 17 „
Lunin: Izhod ob 11. uri 27 min. Zahod „ 3. „ 23 „
Ta je 29. teden. Danes je 192. dan tega leta, imamo torej še 173 dni.

Jagić.

K njegovemu šestdesetemu letu napisal Ivan Kunšič.
(Dalje.)

Preobširno bi bilo, ako bi hoteli naštevati tu mnogobrojne Jagićeve članke, kritike, referate itd., katerih so polni posebno prvi letniki; omenim naj le glavnejše predmete, o katerih govori, kakor je n. pr. studija o zograf. evangeliju, o ruski epiki, o jugoslovanskih pripovedkah, o slov. vokalizmu, o Svarogu, Svaroženu, Dažbogu, o — e, é, ě v slov. jez., o Savini knjigi; jedna najzanimivejših za nas pa je gotovo »Ein Kapitel aus der Geschichte der südslavischen Sprachen (Arch. XVII), o razmerah mej jugosl. narečji. V času bivanja v Berlinu je postal Jagić člen kr. češkega učenega društva v Pragi (1877.), pravi člen krakovske akademije, (1878), izreden člen akademije petrograjske (1880.) itd. — Ko se je s smrtjo Sreznevskega spraznila petrograjska stolica, poklicali so Jagića v Petrograd, kjer je vspešno nadaljeval svoje delo do l. 1886.

(od 1880.) Za praktično rabo je izdal tu l. 1882. Speciminu linguae palaeoslovenicae, l. 1883. pa starosl. Marjanski evangelij, tekst, analizo z mnogimi imenitnimi podatki, in natančen slovník, — najboljšo delo te vrste v slavistiki. V drugi razpravi — ali recenzi — iz l. 1884. (četyre kritiko-paleograf. stat'ji) govori v jeziku najst. peallerija, o glagolici itd. Ko se je obhajal tisočletni spomin smrti sv. Metodija je izdal: »Vprašanje o Cirilu in Metodu v slovanski filologije (Vopros o K. i M. v slavj. fil.) s popolno bibliografijo o tem vprašanju. Za nas Slovence posebno ima velik pomen zbornik, v katerem hoče izdajati ruska akademija vire za zgodovino slovanske filologije; kakor prvi zvezek je izdal Jagić l. 1885 vzajemne dopise Kopitarjeve in Dobrovskega, 1897. (II. zv.) pa liste Kopitarjeve Hanki, Zupanu, Primicu itd.

(Zvršetek pride.)

Zadnje vesti.

Madrid 12. Oficijelna brzojavka maršala Blanco od 10. t. m. iz Havane javlja, da so se sovražnosti zopet začele ob 4. popoldne, ker so Španci odklonili zahtevo po kapitulaciji Santiago. Španci so obvarovali svoje pozicije. Ob 7. se je nehal ogenj. Zgube Špancev so neznatne. Poskus neke ladije, da bi dovedla živeža v Santiago de Cuba, se ni posrečil, ker je morala zbežati, proganjana od sovražnika.

London 12. »Times-u« javljajo iz Madrida, da je ministerstvo odstopilo.

Washington 12. General Milles je že došel pred Santiago in je imel posvetovanja z admiralom Sampsonom in generalom Shafterjem.

London 12. Iz tabora pred Santiago de Cuba javljajo včeraj: Amerikanske ladije »New-York«, »Brooklyn« in »Indiana« so začele streljati na Santiago de Cuba ob 9¹/₂ uri. Obstreljevanje je trajalo 2. uri. Vse kroglice so padle v pristanišče, le jedna je priletela v cerkev sredi mesta, napolnjeno smodnikom in streljivom, vsled česar je nastala velika eksplozija.

Dunaj 12. Načelniki klubov nemških strank tudi danes niso došli do nikakega sklepa.

V današnji seji se niso razgovarjali o vprašanju, da-li je vsprejeti povabilo vlade na neobvezna pogajanja, ampak o temeljnih načelih zakona, s katerim se hoče urediti jezikovno vprašanje. Današnjega posvetovanja sta se udeležila tudi posl. Prade in dr. Schlesinger, vodja Nemcev na Češkem.

Dunaj 12. Ministerski predsednik grof Thun so je odpeljal danes v Isehl poročat cesarju.

Dunaj 12. Včeraj je bilo tu sedem socijalno-demokratskih zborovanj, na katerih so govorili o izjemnih naredbah v Galiciji in o parlamentarizmu in absolutizmu v Avstriji. Med govorniki je bil tudi poljski drž. poslanec Jarosievč. Vsa zborovanja so se izvršila mirno.

Dunaj 12. Širi se vest, da prihodnje dni izide cesarska naredba na podlagi § 14 ustave, s kateri se uvede novi davek na sladkor.

Dunaj 12. Konec minolega tedna je grof Thun prijavil parlamentarni komisiji poljskega kluba načrt zakona za uravnavo jezikovnega vprašanja. »Narodni listy« javljajo, da so Poljaki izjavili, da oni pritrdi vsaki rešitvi spora med Nemci in Čehi, ako so jej pritrdili tudi Čehi. Vsako drugo rešenje, kateremu bi se uprl narod češki, ne more računati na podporo Poljakov. Poslednji ostanejo solidarni z Čehi.

Najnoveja trgovinska vest.

New-York 10. julija. (Izvirni brzojav.) Pšenica za julij 82¹/₂ (včeraj —), za september 73 (včeraj —), za december 72³/₄ (včeraj —), koruza za juli 37⁵/₈ (včeraj —), za september 36⁷/₈ (včeraj —) mast 565 (včeraj —).

Trgovinske vesti.

Budimpešta. Pšenica za september 8-72 do 8-73. Oves za sponlad —, Rž za september 6-80 do 6-82. Kuruza za maj 1899. 4-32 do 4-33.

Pšenica: ponudbe slabe, povpraševanja dobra. Prodaja 80.000 met. stotov. Vreme: lepo.

Hamburg. Santos good average za september 29-75 za december 30-25 za marec 30-75 za maj 31-25.

Havre. Kava Santos good, average za juli 35-75 za november 36-25 frankov za 50 klg.

Dunajska borza 12. julija 1898.

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	101-65	101-55
„ „ v srebru	101-60	101-50
Avstrijska renta v zlatu	121-35	121-30
„ „ v kronah	100-90	100-90
Kreditne akcije	358-—	358-10
London 10 Lsr	119-90	119-95
Napoleoni	9-52	9-53
20 mark	11-75	11-75
100 ital. lir	44-35	44-35

Pomladansko zdravljenje.

ZDRAVLJENJE KRVI

Čaj »Tisočerni evet« (Milleflori).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. — Jeden omot za ozdravljenje stane 50 nvč. ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER »Ai due Mori« v TRSTU, veliki trg.

Tudi za 55 nvč. v markah dopošlje se franko.

Hôtel Evropa

Piazza della Caserma.

Zračen vrt z lopo in brez lope.

Izborna kuhinja nemška in italijanska, pivo iz Plzenske pivovarne, izvrstna vina iz lastne kleti.

Telefon št. 23.

ALOJZIJ LOHR, lastnik.

OLJA

Zaloga na debelo in na drobno.

Pošiljatve le od 5 lit. naprej.

CENE:

OLJE jedilno fino	Liter nvč.	28
„ „ finejše „	„	32
„ oljkino „	„	36
„ „ fino „	„	40
„ namizno „	„	44
„ „ finejše „	„	48
„ „ Extra „	„	52, 56
„ „ Specijalit. „	„	64, 72

OLJA za cerkvene svetiljke v vrčih orig. od lit. 15, 20, 25 po zmernih cenah. Pošiljatve na debelo namreč za razprodajalce, so da se ni bati nikake konkurence.

Za Trst in okolico prosto na dom, pustivši vrč na posodo.

ANTON SIRCA

Trst, Via Aquedotto št. 9.

Hotel Volpich

„PRI ČRNEM ORLU“ (AQUILA NERA)

TRST — Via S. Spiridione, Corso, Via S. Nicolò — TRST

Najbolj v središču mesta ter na novo opravljen.

KOPELJI, VOZ K VSEM VLAKOM.

v pritličju

„Restavracija Pilsen“ od F. Volpicha.

Pozor!

Narodna pekarna v ulici
Farneto št. 7, naznanja slav.
občinstvu, da

z dnem 1. julija t. l.

se bode prodajal kruh po

16 nvč. kilogram

in ne več po 18 nvč. kakor do
sedaj.

Priporoča se udani

BENEDIKT SUBAN.